

Slovensko komorno gledališče s Flisarjevim Enajstim planetom v Vodnikovi domačiji

Tihi dogovor o rušenju iluzij

Krstna uprizoritev Flisarjeve grenko-humorne tragikomedije jutri ob 19.30

Slovensko komorno gledališče, delujoče v Vodnikovi domačiji, katerega spiritus agens je prav gotovo pisatelj in dramatik Evald Flisar, se je že uveljavilo na našem gledališkem prizorišču. Zdajšnja Flisarjeva noviteta, tragikomedija Enajsti planet, bo doživela krstno predstavitev jutri na za komorno gledališče prirejenem podstrešju starodavne Vodnikove domačije v Šiški. Predstava se bo začela ob 19.30.

Besedilo je napisano za tri igralce, ki vsak po svoje preživljajo svoje lastne človeške uso-

blod, majhnih človeških šibkosti in pa trmastega, nezavednega, lahko tudi odkrito ambicioznega

Iztok Jereb, Violeta Tomič in Gregor Čušin.

de (in te Flisarja nezadržno pritegujejo), predvsem seveda usode ljudi, ki so žrtve lastnih za-

hrepenenja po tem, da bi živeli drugače, bili kdo drug, kaj drugega, v kakšnem drugem svetu,

kjer bi vprašanja imela odgovore ter bi bil smisel življenja definiran in nedvoumen.

Režiser predstave je mladi Aleš Novak, dramaturg pa Blaž Lukan, ki tudi sicer temeljito spremlja Flisarjevo dramatiko. Tragična trojica nastopajočih išče enajsti planet, ki pa ostaja utopija, kakršna mora ostati na nebu, nedosegljiva in daljna. Tej utopiji se vsak po svoje bližajo Violeta Tomič kot Magdalena, Iztok Jereb kot Peter (nekakšen oče) in Gregor Čušin v nekakšni sinovski vlogi.

Odpotovati na enajsti planet pomeni oditi daleč stran, v kraje, ki so povsem drugačni od teh tukaj, praktično brez možnosti vrnitve, željo po tem enajstem planetu pa rodi huda stiska. Meje sveta, v katerem so, so tesne, v njem se počutijo ogrožene in nesvobodne, še posebno, če gre za klošarje. Junaki Flisarjeve tragikomedije, pravi dramaturg Blaž Lukan, so na videz svobodni ljudje, ki se kakor nomadi potikajo po našem svetu in za svoje preživetje potrebujejo samo primerno količino vsakdanjih »subvencij«. So ljudje čistega sedanjika, pozabili so na svojo preteklost in se odpovedali prihodnosti. Če jih pogledamo površno, lahko rečemo, da so srečni.

Zato bi bilo najverjetneje, še pravi Lukan, tem trem junakom bolj dosegljivo nekaj drugega: poiskati enajsti planet kar tukaj, v lastnem svetu doseči srečo na Zemlji. Vendar je to socialna oziroma moralna projekcija, ki Flisarja (in njegove igre ter njegove postavitve) ne zanima. Enajsti planet je prej ali slej vizija vrnitve v hišo biti, želja po skladnosti z lastnim bitjem in drugimi, podoba sveta, ki nosi tvoj lastni obraz. (kš)